

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/13/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614203979
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3614203979.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členov JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Marty Trnavskej v právnej veci navrhovateľa K. I. O., s. r. o. so sídlom v S., M. č. 5, IČO XX XXX XXX, zastúpeného D. I., s. r. o. so sídlom v S., M. č. 5, IČO XX XXX XXX proti odporcovi D. U., štátnemu občanovi Slovenskej republiky, bytom M., B. XXXX/X, za účasti vedľajšieho účastníka popri odporcovi Občianskeho združenia A. L. M. O., IČO: XXXXXXXX, so sídlom v S., A. námestie 7, zastúpeného advokátom W. M. M., so sídlom v S., H. XX, o zaplatenie 235,76 € s príslušenstvom na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 18.novembra 2014 č. k. 5C/181/2014-55 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 30. júna 2015 č.k. 5C/181/2014-99 jednomyselne, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi popri odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd rozsudkom zo dňa 18.novembra 2014 č. k. 5C/181/2014-55 zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplatenia sumy 235,76 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 11,05 eur, úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 235,76 eur od 08.04.2014 do zaplatenia. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Dopĺňacím rozsudkom zo dňa 30.júna 2015 č.k. 5C/181/2014-99 navrhovateľovi uložil zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi popri odporcovi náhradu trov vo výške v sume 59,24 eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka W. M. M. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prejednávanej veci dospel okresný súd po vykonanom dokazovaní k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. Súd mal preukázané, že odporca požiadala navrhovateľa o poskytnutie úveru vo výške 300,00 eur, ktorý sa zaviazal uhradiť v mesačných splátkach vo výške 10,00 eur. V zmysle ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy ex offo prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. V konaní bolo preto potrebné ex offo najskôr posúdiť, či nárok uplatnený navrhovateľom, nie je premlčaný. I keď zmluva o úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka), predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na odporcu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka) a zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z., a to cez odkaz podľa ustanovenia §

1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy (i keď sú upravené v Občianskom zákonníku) nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Preto na právny vzťah navrhovateľa a odporcu založený zmluvou o úvere aplikoval súd ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností) ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv). Na tento právny vzťah je potrebné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak je to pre spotrebiteľa priaznivejšie. Pre odporcu ako spotrebiteľa je nepochybne výhodnejšia právna úprava premlčania podľa Občianskeho zákonníka, pretože zakotvuje kratšiu (trojročnú) premlčaciu dobu oproti úprave premlčania v Obchodnom zákonníku. Záver o aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní na prejednávajúcu vec plynie podľa názoru súdu z ustanovenia § 266 ods. 5 Obchodného zákonníka, ako aj z ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré ukladá na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, aplikovať tie ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú pre spotrebiteľa priaznivejšie.

V judikatúre bol prijatý záver, že v prípade občianskoprávneho vzťahu nemôže spotrebiteľ dojednať aplikáciu Obchodného zákonníka, ktorého aplikácia je pre spotrebiteľa nepriaznivejšia (porovnaj rozsudok NS SR sp. zn. 5MCdo/20/2009 zo dňa 25.01.2011). Preto musí podľa názoru súdu platiť aj naopak, že samotným uzavretím zmluvy o úvere ako obchodného záväzkového vzťahu podľa Obchodného zákonníka, ktorého obsah nemohol spotrebiteľ vopred ovplyvniť, sa nemôže tento vzdať výhodnejšej právnej úpravy premlčania podľa Občianskeho zákonníka. Z uvedeného právneho názoru súd v prejednávanej veci pri rozhodovaní vychádzal. Odporca si neplnil svoje povinnosti riadne a včas. Právny predchodca navrhovateľa špecifikoval dlh odporcu v sume 484,46 eur vyčíslený za obdobia od 19.10.2009 do 04.04.2012, teda ku dňu postúpenia pohľadávky. Uvedené vyplýva z prehľadu transakcii na č.l. 7. Trojročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na súde podľa Občianskeho zákonníka plynie od zročnosti jednotlivých splátok. Návrh na začatie konania bol podaný na súd dňa 24.06.2014. Z prehľadu transakcii je zrejmé, že premlčaná je vyčíslená istina a príslušenstvo, ktorých splatnosť nastala pred 24.06.2011. Pokiaľ ide o transakcie vyčíslené po 24.06.2011, navrhovateľ si uplatňuje sumu za správu kartového účtu v sume 0,65 eur, úrok z dlžnej čiastky v sume 21,49 eur, administratívny poplatok za správu rizikovej pohľadávky v sume 16,60 eur a poplatok za postúpenie pohľadávky na vymáhanie v sume 33,19 eur. Súd tieto poplatky tiež považuje za premlčané, pretože v prípade týchto súm sa jedná len o príslušenstvo pohľadávky, ktoré znáša právny režim istiny. K dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 18.02.2014 súd uvádza, že odporca v nej vyhlásil, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. V danom prípade totiž ide o predformulovaný obsah dohody. Z výpovede odporcu vyplýva, že navrhovateľ bližšie nevysvetľoval obsah dohody, prípadne či sa jedná o premlčanú pohľadávku alebo nie. Sám uviedol, že nerozumie inštitútu premlčania a v prípade, ak by mu bol vysvetlený následok z podpisu takej dohody, dohodu by nepodpísal. Z uvedeného je zrejmé, že sa v prípade vyhlásenia odporcu o uznaní dlhu a premlčaní dlhu nejedná o skutočný prejav vôle odporcu. Podpisom takejto formulárovej dohody odporca ako spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uznanie záväzku odporcom bolo vykonané na predtlačí navrhovateľa, pričom listina bola označená ako dohoda o uznaní záväzku a uzavretí splátkového kalendára. Spotrebiteľ, ktorému išlo najmä o to, aby mohol uhradiť dlh v splátkach, keďže sociálna situácia mu nedovoľovala uhradiť dlh naraz, musel podpísať celý formulár, pričom je zrejmé aj z výpovede odporcu, že význam obsahu formulára, ktorý podpísal, mu nebol zrejмый. Dohoda je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko nepochybne výrazne zhoršuje postavenie odporcu ako spotrebiteľa vo vzťahu k navrhovateľovi, jej uzavretie je výlučne v záujme navrhovateľa (jeho uzavretie v čase premlčania), ktorý jej uzavretie dosiahol v rozpore s ustanoveniami na ochranu odporcu ako spotrebiteľa. Keďže nárok navrhovateľa je premlčaný, súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania odporcu súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Odporca bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, preto by mu patrila náhrada trov konania. Súd mu však náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si náhradu trov konania neuplatnil. Vec právne posúdil podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 497 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 100 ods. 1, § 101 a § 39 Občianskeho zákonníka. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.. Doplniacim rozsudkom zo dňa 30.06.2015 č.k. 5C/181/2014-99 súd prvého stupňa rozhodol,

že navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v sume 59, 24 eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. M. M. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pretože opomenul vo výroku rozsudku zo dňa 18.novembra 2014 č. k. 5C/181/2014-55 rozhodnúť o trovách vedľajšieho účastníka popri odporcovi. O trovách konania vo vzťahu navrhovateľ a vedľajší účastník rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p., v spojení s § 93 ods. 4 prvá veta O.s.p., podľa ktorého v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Nakoľko vo veci bol odporca v plnom rozsahu úspešný, vzniklo právo na náhradu trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi, ktorý bol v konaní zastúpený právnym zástupcom z radov advokátov a uplatnil náhradu trov konania za poskytnuté právne služby. Súd priznal trovy právneho zastúpenia za prevzatie a prípravu - podľa § 10 ods.1, § 13a ods.1 písm. a/, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov po 21,58 € + 8,04 € režijný paušál a za vyjadrenie (14.11.2014) podľa § 10 ods.1, § 13a ods.1 písm. c/, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov po 21,58 € + 8,04 € režijný paušál. Spolu trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka sú v sume 59,24 €. Súd vedľajšiemu účastníkovi popri odporcovi nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia za úkon - vyjadrenie zo dňa 13.01.2015 a zo dňa 19.03.2015, pretože išlo o úkony urobené vedľajším účastníkom po rozhodnutí súdu vo veci samej (ktorým bol návrh zamietnutý v celom rozsahu) a takéto úkony súd považuje za neúčelné, pretože sa nimi nemôže účelne prejavovať zmysel vedľajšieho účastníctva, ktorým je pomoc v spore (uvedené úkony boli nadbytočné). Predmetné trovy vedľajšieho účastníka tak nepôsobili v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania, neboli účelne vynaložené. Trovy konania je navrhovateľ v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p. povinný zaplatiť právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka.

Proti tomuto rozsudku v spojení s dopĺňacím rozsudkom navrhovateľ podal v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a jeho návrhu vyhovieť resp. rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach je platná a došlo ňou k platnému uznaniu dlhu a k naplneniu ustanovenia § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka tzn. k prerušeniu plynutia premlčacej doby a k plynutiu novej 10 ročnej premlčacej doby, pričom k tomuto zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uviedol, že odhliadnuc od uznania práva v predmetnej veci na otázku premlčania bolo treba aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, a to 4- ročnú premlčaciu dobu bez ohľadu na spotrebiteľský vzťah zmluvy, pretože nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a neznevýhodňuje spotrebiteľa. Žaloba bola teda podaná v premlčacej dobe. Poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6MCdo/4/2012, 2 M Cdo 3/2011). Ochrana spotrebiteľa má svoje medze a nemožno ju chápať akom ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Daným prístupom súdu dochádza k popretiu zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa. Nemožno mať pochybnosti o platnosti uznania predmetného záväzku odporcom alebo jeho súlade s dobrými mravmi. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, v Nitre, Žiline sp.zn. 11 Co/187/2014 (odkaz na R 51/1968), v Trnave. Navrhovateľ podal odvolanie aj proti výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka v dopĺňacom rozsudku. Uviedol, že považuje právne zastúpenie vedľajšieho účastníka v predmetnom konaní za nadbytočné, účelové a nehospodárne a navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Vedľajší účastník popri odporcovi sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril. Dňa 20.03.2015 doručil prvostupňovému súdu vyjadrenie k návrhu, ktorým navrhoval zamietnuť návrh v celom rozsahu. Predmetné vyjadrenie bolo obsahovo totožné s jeho vyjadrením zo dňa 13.01.2015, ktoré doručil prvostupňovému súdu po doručení rozsudku, v čase, keď ešte navrhovateľ nepodal odvolanie. O trovách vyúčtovaných vedľajším účastníkom za predmetné vyjadrenia rozhodol už súd prvého stupňa, keď ich náhradu vedľajšiemu účastníkovi nepriznal z dôvodu nadbytočnosti. Podanie označené ako odvolanie, ktoré vedľajší účastník doručil súdu prvého stupňa dňa 22.01.2015, bolo podľa svojho obsahu (§ 41 ods. 2 O.s.p.) posúdené ako návrh na dopĺňací rozsudok podľa § 166 O.s.p., ktorý súd prvého stupňa vydal dňa 30.06.2015.

Krajský súd preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok prvostupňového súdu je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. O odvolaní navrhovateľa rozhodol

bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď na danú vec aplikoval ust. § 101 Občianskeho zákonníka o premlčaní. Aj keď má úverová zmluva charakter absolútneho obchodu, na otázku premlčania je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. S Obchodným zákonníkom je totiž spojená dlhšia premlčacia doba štvorročná (ktorá má práve pre stranu v postavení dlžníka aj spotrebiteľa rozhodujúci význam, keďže jemu vzniká dlh -povinnosť na majetkové plnenie, ktoré je predmetom premlčania), v porovnaní s kratšou trojročnou premlčacou dobou v Občianskom zákonníku (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.01.2011 sp.zn. 5M Cdo 20/2009.). Toto pravidlo je v praxi súdov ustálené. Správnosť postupu súdnej praxe potvrdil Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 19. júna 2013 sp. zn. I. ÚS 402/2013-10, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

Zmena Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z.z. (doplnením § 52 ods. 2 oďaľšiu vetu) expressis verbis zakotvila, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z dôvodovej správy k zákonu vyplýva, že cieľom jej prijatia je odstrániť výkladové povinnosti v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, s nimi súvisiace vzťahy a osobitne vzťahy tzv. akcesorického charakteru. Výslovne sa ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté na základe spotrebiteľskej zmluvy sa vždy použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z tohto dôvodu sa bude vždy preferovať priorita Občianskeho zákonníka, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší a to na celý režim právneho vzťahu, aj keby sa na právny režim mohla použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne. Hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 1. apríl 2015, predmetné ustanovenie zachytáva výkladovú prax a jeho cieľom je iba výslovne zakotviť aj doposiaľ platnú a aplikovanú zásadu prednostného použitia Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky. Preto okresný súd správne na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy vzhľadom na vnesenú námietku premlčania aplikoval ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka a nie § 387 a nasl. Obchodného zákonníka, ako žiadal navrhovateľ. Odvolací súd sa stotožnil i so záverom súdu prvého stupňa o premlčaní istiny a príslušenstva, ktorých splatnosť nastala pred 24.06.2011. vychádzal tak z listinných dôkazov, ktoré predložil o danej skutočnosti navrhovateľ (žiadosť o aktiváciu Bankomatky Quatro a výpis z nej). Osobitne odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že odporca ku dňu podania návrhu zaplatil navrhovateľovi na úver čerpaný vo výške schváleného úverového rámca 300,- Eur spolu 315,21 Eur. To znamená, že vychádzajúc z § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka istina úveru splatená bola. Predmetná úverová zmluva neobsahuje žiadne údaje o úrokovej sadzbe predmetného úveru (nie predpokladaná, ale skutočne dojednaná). Avšak je zrejme, že celkové navýšenie úveru predstavuje okrem iného úrok, ktorý však v zmluve uvedený nie je. Dojednanie o úrokoch a poplatkoch musí byť výlučne súčasťou listiny obsahujúcej spotrebiteľskú zmluvu samotnú, na ktorú spotrebiteľ pripája svoj podpis. V zmysle § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere platí, že navrhovateľ ako veriteľ nemôže požadovať od spotrebiteľa úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Rovnako súd prvého stupňa správne posúdil Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku ako neplatnú. Predmetná dohoda vzhľadom na okolnosti jej vyhotovenia formou formulára, ktorý poverená osoba v mene navrhovateľa predložila odporcovi na podpis, pričom účelom návštevy tejto osoby bolo dojsť k splátke a dojsť k podpisu, je výsledkom nekalej obchodnej praxe. Dohoda uzatváraná za účelom zabezpečenia záväzku bola opakovane rozhodnutiami súdov označená za nekalú obchodnú prax z dôvodu, že spotrebiteľ nebol poučený o všetkých súvislostiach týkajúcich sa uznania pri podpise dohody. Nekalá obchodná praktika podlieha ex offo súdnej kontrole, pričom nemožno poskytnúť súdnu ochranu právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praxe a je v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa odvolací súd stotožnil so záverom okresného súdu, že Dohoda je neplatná, a preto z nej nemôžu nastať účinky podľa § 110 Občianskeho zákonníka.

Navrhovateľom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku okresného súdu potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

Súd prvého stupňa rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

Vychádzajúc z Článku 37 odseku 2 ústavného zákona 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania, ako aj z čl. 47 ods. 2, Ústavy Slovenskej republiky, resp. § 25 O.s.p., aj za situácie, že účastník (aj vedľajší účastník vzhľadom na jeho identické procesné práva a povinnosti ako účastníka konania), má zaručené právnym poriadkom možnosť právnej pomoci.

Vedľajší účastník využil svoje právo na právne zastúpenie v tomto konaní, preto je potrebné posúdiť účelnosť poskytnutej právnej služby advokátom a výšku odmeny podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z..

Odvolací súd nesúhlasí s odvolacou námietkou navrhovateľa ohľadne neúčelne vynaložených trov právneho zastúpenia vzhľadom na tvrdený paušálny vstup vedľajšieho účastníka do konania bez vedomosti o merite veci, pretože z vyjadrenia vedľajšieho účastníka zo dňa 14.11.2014 vyplýva, že vedľajšiemu účastníkovi bola známa konkrétna špecifikácia uplatnenej pohľadávky (dátum uzavretia zmluvy, dátum a výška čerpaných finančných prostriedkov, dátum podania žaloby) a ďalších relevantných údajov potrebných na posúdenie dôvodnosti návrhu. Trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka vynaložené v konaní pred súdom prvého stupňa preto považuje odvolací súd za vynaložené účelne.

Okresný súd priznal správne ako náhradu trov konania vedľajšieho účastníka odmenu a náhradu hotových výdavkov advokáta za právne služby a to za prevzatie a prípravu zastúpenia a za vyjadrenie zo dňa 14.11.2014 podľa citovanej vyhlášky, a správne nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov za vyjadrenie zo dňa 13.01.2015 a 19.03.2015 z dôvodov, na ktoré odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si nárok na náhradu trov odvolacieho konania návrhom neuplatnili (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a zo spisu im ani žiadne trovy nevyplýnuli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.